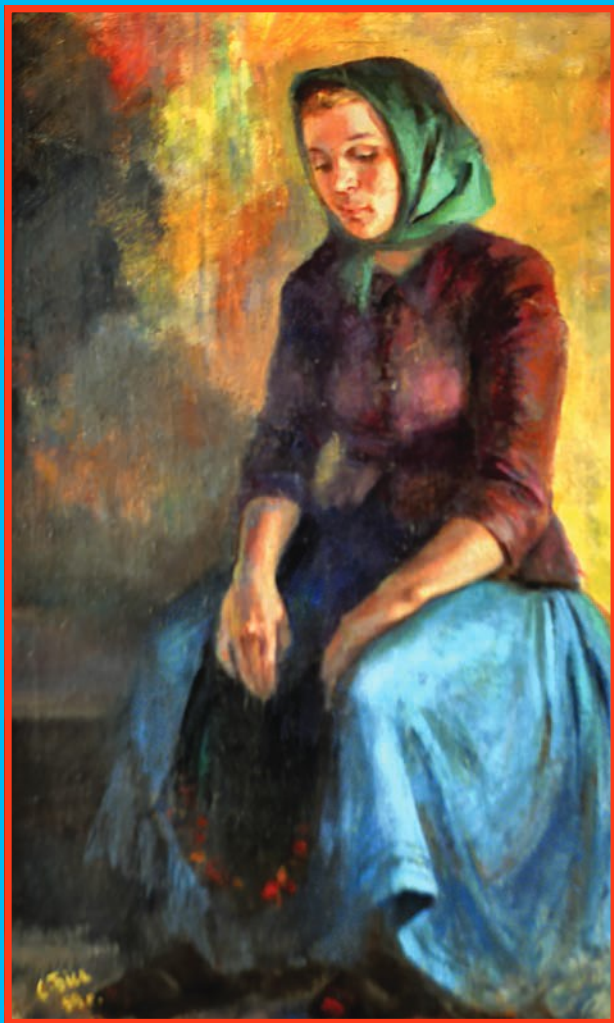

ДУБАЯ

№ 4 2020

літературно-мистецький та публіцистичний журнал. Видає Спілка українських письменників Словачини, Пряшів.

DUKLA –
literárno-umelecký
a publicistický časopis.
Vydáva Spolok ukrajinských spisovateľov
na Slovensku, Prešov.

Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín.

ІВАН ЯЦКАНИН,
головний редактор.

РЕДКОЛЕГІЯ:

ГРИГОРІЙ ГУСЕЙНОВ,
АНАТОЛІЙ КАЧАН,
ВАСИЛЬ ДАЦЕЙ,
СТЕПАН ГОСТИНЯК,
ЯРОСЛАВ ДЖОГАНІК,
ПРОКІП КОЛІСНИК,
ОЛЕКСАНДРА ІГНАТОВИЧ,
ГАННА КОЦУР,
МИРОСЛАВ ІЛЮК.

Виходить раз на два місяці.
Передплатна ціна на рік –
3,98 €.

Адреса редакції:
080 01 Prešov,
Ul. Janka Borodáča č. 5

Комп'ютерний набір
NITECH s.r.o., Prešov,

Objednávky na predplatné prijíma každá
pošta a doručovateľ Slovenskej pošty.
Objednávky do zahraničia vybavuje
Slovenská pošta, a.s., Stredisko pred-
platného tlače, Ul. Uzbecká 4, P.O. Box
164,82014 Bratislava 214,

e-mail: zahranična.tlač@slposta.sk

ISSN 0419-8131

ЗМІСТ

Єва Бісс	
Зміна повітря	2
Ciconiae nigrae (Чорні птахи)	13
Єва Олеар	
Украдений гріб	24
Надія Вархол	
Мадам з пуделем	28
Аркадій Любченко	
Кров	33
Микола Зимомря	
Жити Україною поза її межами – прояв мужності	42
Микола Мушинка	
Найвизначніший український фольклорист кінця XIX і початку XX століття	54
Ігор Ліхтей	
Культурно-просвітницький чин Володимира Залозецького на Закарпатті у 1922-1924 роках	74
Олександр Шокало	
Про вічне й безвічне в українському житті	85
Володимир Садівничий	
Сімдесятиріччя меду, солі та полегшуючих обставин під затьямним дощем	89
Ладислав Пушкар	
Художниця Єва Бісс	92

КУЛЬТУРНО-ПРОСВІТНИЦЬКИЙ ЧИН ВОЛОДИМИРА ЗАЛОЗЕЦЬКОГО НА ЗАКАРПАТТІ У 1922 – 1924 РОКАХ

У ході поразки національно-визвольних змагань 1917 – 1921 років відбулася активна еміграція українців з Наддніпрянщини, Східної Галичини та Буковини на територію новоутвореної Чехословацької республіки. Чимало з них осіло на теренах Закарпаття, яке восени 1919 р. стало складовою частиною Чехословацької республіки (ЧСР) і отримало назву Підкарпатська Русь. Знайшовши в краї свою другу батьківщину, вони плідно працювали не тільки на освітній ниві, але й намагалися брати найактивнішу участь у культурному та громадсько-політичному житті краю.

До знаних представників української інтелігенції, які відзначилися на ниві культурно-освітнього піднесення міжвоєнного Закарпаття, належать театральні митці Микола Садовський та Микола Аркас, мовознавець і етнограф Іван Панькевич, письменники й літературознавці Володимир Бірчак, Василь Пачовський, Спиридон Черкасенко та ін. Крім них, не можна не згадати також багатьох учителів, правників, інженерів, театральних акторів, які завдяки своїй невтомній праці залишили помітний слід в історії краю. Відрадно відзначити, що деякий час на Підкарпатській Русі жив і працював видатний український учений-візантиніст, дослідник історії мистецтва, філософ-культуролог, релігієзнавець і політичний діяч Володимир Сас-Залозецький (10.07.1896, м. Львів – 12.10.1959, м. Грац, Австрія).

За роки незалежності України про В. Залозецького з'явилось чимало студій. Крім матеріалів енциклопедичного характеру Тетяни Осташко [1], Галини Герасимової [2] та Андрія Ясіновського [3], на особливу увагу заслуговують публікації часопису «Народознавчі Зошити». Йдеться, зокрема, про дослідження таких учених, як Роксоляна Козак [4], Оксана Гринів [5], Степан Костюк [6], Ярослав Тарас [7], Назар Козак [8] та Ярослава Павличко-Александрович [9]. До речі, Я. Павличко-Александрович не лише вперше зробила спробу узагальнити матеріали до бібліографії В. Сас-Залозецького, але й підготувала кілька студій з нагоди столітнього ювілею вченого [10]. Та попри це, про перебування і чин В. Сас-Залозецького на Закарпатті у період з 1922-гої по 1924 рік у працях згаданих авторів акцентовано лише побіжно. Тож спробуємо бодай частково заповнити лакуну цього періоду життя В. Сас-Залозецького.

Про життя й наукову діяльність В. Залозецького збереглося не так уже й багато свідчень. Але достеменно відомо те, що його дослідницька діяльність у галузі історії мистецтва розпочалася саме в Ужгороді, куди він прибув у 1922 році після закінчення філософського факультету Віденського університету. Залишившись в Ужгороді як дипломатичний представник Української Народної Республіки (УНР), В. Залозецький став активно вивчати мистецькі пам'ятки Закарпаття. Заслуговує на увагу той факт, що науковим керівником В. Залозецького під час університетських студій був видатний представник віденської школи мистецтвознавства, чех за походженням Макс Дворжак (1874 – 1921). Він належав до прихильників нового методу вивчення мистецьких явищ та їх історичних процесів, основою якого був стилістичний аналіз. У цьому контексті головна увага приділялася стилю та його мистецько-естетичним цінностям [11]. Тож саме в Ужгороді з урахуванням згаданого методу В. Залозецький опублікував свої перші праці. Як відзначає Роксоляна Козак, він був першим українським дослідником, який «зробив детальні описи мистецьких пам'яток Закарпатської України» [12].

Восени 1919 р., на основі положень Сен-Жерменського мирного договору, Закарпаття було включено до складу Чехословацької республіки, що зумовило демократичний характер політичного, соціального та культурного розвитку краю у 20-30-ті роки ХХ ст. Адже з-поміж усіх державних утворень Центрально-Східної Європи саме Чехословаччина міжвоєнного періоду позиціонувалася як країна з досить розвинутими інститутами громадянського суспільства, з традиціями гуманізму, віротерпимості, плюралізму. У новій державі край отримав назву Підкарпатська Русь.

Одним із проявів культурного відродження Підкарпатської Русі в рамках Чехословацької республіки 20-30-х років ХХ ст. стало виникнення й активна діяльність громадських організацій. Особливо активну діяльність у суспільно-політичному житті Закарпаття провадило культурно-освітнє товариство «Просвіта». Воно було створене 9 травня 1920 року в Ужгороді завдяки наполегливості о. д-ра Августина Волошина, братів Юлія та Михайла Брацайків, о. д-ра Василя Гаджеги, Степана Клочурака, д-ра Івана Панькевича та інших провідників національного відродження краю. Головою товариства став адвокат д-р Ю. Брацайко, його заступником о. А. Волошин, а секретарем – відомий український учений-мовознавець, уродженець Львівщини І. Панькевич. Хоча ядро «Просвіти» складала місцева інтелігенція, великий вплив на форми і методи її діяльності сприяли емігранти з Галичини. До таких належав і д-р В. Залозецький.

На установчих зборах «Просвіти» на пропозицію д-ра М. Новаковського було ухвалено рішення створити Руський Національний музей та обрати музейну комісію [13]. Ці рішення було зафіксовано і в Статуті товариства, який серед напрямків роботи «Просвіти» виокремив такі: «...ж) закладання бібліотек і музеїв та опіки над існуючими вже й тепер; з) давання почину до заложення Центрального Національного Музею для цілої області Підкарпатської Русі» [14]. І вже 20 травня 1920 р. просвітяни обирають музейну та бібліотечну комісію. До неї ввійшли такі особи: Т. Скиба – голова, М. Новаковський – заступник голови, П. Куцин – секретар, І. Панькевич, А. Алиськевич – члени комісії. Представником від Головного відділу (Головного виділу) товариство призначило вченого-історика о. В. Гаджегу [15].

Отже, з самого початку існування товариства просвітяни активізували свої зусилля, спрямовані на організацію музею й бібліотеки, які мали стати загальнонародними установами. Першим кроком у цій справі став «Меморіал музейної і бібліотечної комісії товариства «Просвіта» в Ужгороді для Цивільної управи Підкарпатської Русі в справі заснування Національного Музею», поданий до крайового уряду 25 серпня 1920 р. Меморіал містив такі прохання-вимоги: 1) надати товариству для організації музею і бібліотеки матеріальну допомогу в розмірі 60 000 Кч і визначити для цього приміщення; 2) підтримати старання «Просвіти» у справі виявлення історичних пам'яток в музеях Відня та Будапешта, вивезених із Підкарпатської Русі, та посприяти у поверненні їх на батьківщину; 3) заборонити розкрадання та вивезення за межі краю експонатів музею ім. Т. Легоцького в Мукачеві [16].

Ситуація з музеєм ім. Т. Легоцького була доволі непростю. Власне на той час музею як такого не існувало. Йшлося про унікальну приватну збірку археолога, історика й етнографа Теодора (Тиводара) Легоцького (1830 – 1915), який у 1907 р. ініціював створення в Мукачеві музейного товариства. Метою його діяльності було відкриття в цьому місті музею, основою якого мала стати археологічна колекція Т. Легоцького. У 1909 р. музейне товариство, назване на честь Т. Легоцького, було офіційно зареєстроване й розпочало активну роботу. Однак воно так і не спромоглося створити музей, а після смерті в 1915 р. Т. Легоцького узагалі припинило свою чинність. Натомість Т. Легоцький заповів колекцію родині, яка мала передати її до майбутнього музею. Щоправда, під час панування в Мукачеві у березні-квітні 1919 р. (протягом 40 днів) радянської влади деякі предмети зникли.

У 1920 р. дружина Т. Легоцького раптово померла, а діти виїхали в Угорщину. Перед тим, як покинути Мукачево, вони продали археологічну збірку батька братиславському купцю Лазареві Зінґеру, який мав намір вивезти її з Підкарпатської Русі. Тому інтелігенція краю, чимало представників якої були і членами «Просвіти», вболівала за долю колекції. Активну позицію в цьому питанні зайняла й Музейно-бібліотечна комісія «Просвіти». Вона підготувала кілька меморандумів до владних установ і була змушена судитися з Л. Зінґером. В результаті, суд ухвалив відмовити Л. Зінґеру у придбанні колекції Т. Легоцького і залишити її в Мукачеві [17]. Одночасно «Просвіта» акцентувала увагу місцевого та столичного урядів припинити руйнування старих дерев'яних церков у випадках забудови новими і запровадити їх консервацію [18].

Невдовзі товариство «Просвіта» вирішило придбати бібліотеку відомого вченого Ґадора Стрипського. Неабияку роль у цьому процесі відіграв і д-р Володимир Залозецький, який з 1 липня 1922 р. був співробітником реферату шкільництва й національної освіти в Ужгороді. Рішення про його прийняття в члени «Просвіти» було ухвалено 2 жовтня 1922 р. на 28-ому засіданні Головного відділу товариства у складі д-ра Юлія Брацайка, о. Августина Волошина, о. д-ра Василя Гаджеги, о. Віктора Желтвая, д-ра Михайла Брацайка, інж. Миколи Творидла та д-ра Івана Панькевича. Про це свідчить протокол засідання Головного відділу товариства за підписом його голови Ю. Брацайка та секретаря І. Панькевича. У цьому ж протоколі йшлося й про те, аби просити В. Залозецького поїхати до Будапешта й організувати передачу до посольства Чехословацької республіки (воно знаходилося тоді в столиці Угорщини) бібліотеки відомого вченого Ґадора Стрипського, щоб уже звідти її можна було доправити до Ужгорода [19].

Слід відзначити, що Ґадор Стрипський (1875 – 1946) народився в с. Шелестово (нині – у складі смт. Кольчино Мукачівського р-ну Закарпатської області України) в родині греко-католицького священника. Навчався в Ужгородській королівській католицькій гімназії, Будапештському університеті ім. Петера Пазманя та Коложварському (нині – м. Клуж-Напока, Румунія) університеті ім. Франца Йосифа. В Коложварському університеті, зокрема, він слухав лекції з археології, етнографії та мовознавства. Під час зимового семестру 1898 р. Г. Стрипський навчався у Львівському університеті, де, серед інших, відвідував лекції Михайла Грушевського з історії та Філарета Колесси – з літератури. У Львові Г. Стрипський познайомився з багатьма представниками тогочасної галицької української інтелігенції, зокрема, з Іваном Франком, Володимиром Гнатюком, Остапом Роздольським, Іваном Верхратським.

У 1908 р. Г. Стрипський здобув ступінь доктора історії та філології, деякий час працював викладачем Коложварського університету. Упродовж 1910 – 1918 років був співробітником етнографічного відділу Угорського національного музею. З кінця 1915 р. й протягом наступного року редагував журнал «Україна» (Ukránia). Брав активну участь в революційних подіях 1918 р. в Угорщині. У 1922 р., через активну позицію під час пролетарської революції, Г. Стрипського у 47 літ було дочасно пенсіоновано. Аби якось виживати з мізерної пенсії, він займався офіційною перекладацькою діяльністю [20].

У 1910 р. Г. Стрипський проводив збиральницьку роботу в гірській місцевості Ужанського й Марамороського комітатів (нині – більша частина цієї території є складовою Закарпатської області України) [21]. Він намагався створити в Мараморш Сиготі (нині – Сігету Мармацей у Румунії) музей, але його старання не увінчалися успіхом. Тому після переїзду до Будапешта вчений передав зібраний ним матеріал в Угорський національний музей. Влітку 1921 р., мабуть, через матеріальну скруту, Г. Стрипський вирішив продати товариству «Просвіта» в Ужгороді свою багату бібліотеку. Спочатку він запросив за неї 20 тисяч Кч. Та врешті-решт низив ціну до 10 тисяч Кч. На думку історика Івана Стряпка, вчений поступився, зважаючи на непросте фінансове становище «Просвіти», а можливо,

й з огляду на те, що був добре знайомий з її лідерами і навіть входив до складу оргкомітету щодо заснування товариства [22].

Намір товариства «Просвіта» придбати бібліотеку Г. Стрипського підтримали й очільники Підкарпатської Русі. У Державному архіві Закарпатської області (ДАЗО) нами виявлено документи, які, крім іншого, засвідчують причетність крайових високопосадовців до вирішення цього питання. Так, 28 вересня 1921 р. Цивільне управління Підкарпатської Русі надіслало в посольство Чехословацької республіки в Будапешті листа (за підписом віцегубернатора) про важливість належного збереження бібліотеки Г. Стрипського, яку хоче придбати товариство «Просвіта». Адже це книжкове зібрання може стати добрим фундаментом для організації в майбутньому національної бібліотеки Підкарпатської Русі. У додатку було надіслано й клопотання «Просвіти», а також прохання, аби посольство зберегло згадану бібліотеку для Підкарпатської Русі [23].

До вирішення цієї справи долучилися також Міністерство шкільництва й національної освіти та Міністерство закордонних справ ЧСР. У травні 1922 р. Міністерство закордонних справ внесло пропозицію, аби закуплену від Г. Стрипського бібліотеку доправляти частинами до Братислави тамтешньому реферату шкільництва й національної освіти, а вже звідти доставити її в Ужгород [24].

Відтак листом від 29 травня 1922 р. Міністерство закордонних справ поінформувало реферат шкільництва й національної освіти про подальші дії. З документа довідуємося, що бібліотеку Г. Стрипського було перевезено до посольства Чехословацької республіки в Будапешті за присутності делегата реферату шкільництва й національної освіти Підкарпатської Русі [25]. І хоча його ім'я та прізвище тут не згадується, навряд чи це міг бути В. Залозецький. Тож на своєму 28-ому засіданні лідери «Просвіти», ймовірно, відрядили В. Залозецького до Будапешта, щоб він як представник цього товариства прийняв бібліотеку Г. Стрипського.

Далі посольство ЧСР у Будапешті інформує, що всі книжки містяться у 28 міхах, з яких 25 уже готові до відправки, а три ще належить відповідно запакувати. Наголошувалося також, що посольство має намір пересилати щотижня кур'єром один мішок до містечка Паркани (*Párkány*, сучасний словацький населений пункт Штурово, *Štúrovo*). Питанням доставки книжок із Паркан до Братислави належало опікуватися тамтешньому реферату шкільництва й національної освіти. Перший міх планувалося відправити у четве, р 21 грудня 1922 року [26].

У травні 1923 р. реферат шкільництва й національної освіти у Братиславі повідомив цей же орган в Ужгороді про те, що дійсно книжки стали надходити ще в грудні 1922 р. Вони перебувають під наглядом реферату у Братиславі. Щойно з чехословацького посольства сюди надійде останній пакунок з книжками, то всіх їх буде транспортовано до Ужгорода [27]. Відтак 21 червня 1923 р. реферат шкільництва й національної освіти у Братиславі інформував ужгородських колег про те, що на той час отримав 21 міх книжок з бібліотеки Г. Стрипського. Решта 7 мішків мають надійти до кінця липня 1923 р. А як уже все бібліотечне зібрання буде знаходитися в Братиславі, то звідси його відправлять до Ужгорода в закритому вагоні.

Отже, з моменту вступу В. Залозецького в «Просвіту» йому довелося вирішувати завдання, які перебували в компетенції музейно-бібліотечної комісії товариства. Щоправда, офіційно членом музейно-бібліотечної комісії «Просвіти» В. Залозецького було обрано трохи згодом – 9 листопада 1922 року [28]. Восени 1923 р. Головний відділ на пропозицію І. Панькевича вирішив зарахувати В. Залозецького на 2 місяці (листопад-грудень) на роботу в музей товариства «Просвіта» з місячною оплатою 1200 Кч. Крім праці над упорядкуванням музейного зібрання, йому доручалося довести до кінця справу з бібліотекою Г. Стрипського, транспортування якої з посольства Чехословацької республіки в Будапешті до Братислави було завершено

наприкінці липня 1923 року [29]. До речі, простежити за ходом транспортування книжок з бібліотеки Г. Стрипського до Братислави мав Іван Панькевич [30]. Коли ж усю бібліотеку, нарешті, було переправлено до Братислави, то Головний відділ «Просвіти» уповноважив В. Залозецького поїхати туди й залагодити у рефераті шкільництва й національної освіти всі формальності щодо цієї справи [31].

У цьому контексті заслуговує на увагу лист шкільного реферату в Ужгороді до своїх колег у Братиславі від 23 жовтня 1923 р. З нього довідуємося, що товариство «Просвіта» занепокоєне затягуванням терміну перевезення бібліотеки Г. Стрипського до Ужгорода. Воно побоюється, щоб книжки, які зберігаються на складі в Братиславі, не були погризені мишами чи не зазнали інших пошкоджень. Тож правління «Просвіти» запропонувало відрядити до Братислави свого представника – д-ра Володимира Залозецького, – який приймав цю бібліотеку у Будапешті й доставив до чехословацького посольства, а тепер би зміг все владнати в тамтешньому рефераті й організувати транспортування книг на вокзал. Тому шкільний реферат Підкарпатської Русі просить надати В. Залозецькому, який прибуде до Братислави 30 жовтня 1923 р., необхідну інформацію та всляко сприяти йому в завершенні цієї справи [32]. Поїздка була вдалою, і на своєму засіданні 3 листопада 1923 року Головний відділ товариства взяв до відома інформацію про те, що бібліотека Г. Стрипського вже в Ужгороді й доручив В. Залозецькому замовити стелажі для книг [33].

За результатами своєї роботи в музейно-бібліотечній комісії товариства «Просвіта» В. Залозецький оприлюднив кілька розвідок. Так, 9 березня 1923 року він підготував статтю «Національний Музей в Ужгороді», яку майже відразу ж було опубліковано в газеті «Русинь» [34]. Тут В. Залозецький вказав, передусім, на основну причину відсутності на Підкарпатській Русі національного місцевого музею – небажання угорської влади створювати таку установу. Вчений слушно зауважив, що угорські посадовці не мали наміру сприяти в організації музею, адже добре усвідомлювали, що поява такого культурного центру сприятиме пробудженню національної свідомості місцевого населення. Тому майже всі мистецькі витвори вивозилися до Будапешта. Тож той, хто прагне ознайомитися з національним мистецтвом Підкарпатської Русі, зможе це зробити в етнографічному музеї в Будапешті, де побачить і різноманітні витвори мистецтва, і вироби домашнього промислу, і зразки церковного начиння (іконостасів, ікон), вишивки, одягу й под. Все це потрапило до Будапешта з Підкарпатської Русі.

Як наголошує В. Залозецький, в іноземця, який відвідує цей край і бажає познайомитися з його культурою та минувиною, складається враження, що тут взагалі немає історичних пам'яток. Але ж це не так, адже Підкарпатська Русь не така вже й бідна, а може, навіть багатша та більш цікава за інші регіони на витвори мистецтва. Більш цікава тому, що внаслідок віддаленості від центрів цивілізації тут збереглося своєрідне мистецтво зі всіма національними руськими рисами («руськими чертами», як ідеться в оригіналі публікації – *І.Л.*) із сильними домішками архаїзмів. До прикладу, якщо в інших регіонах, зокрема в Галичині, продовжує вчений, візантійсько-руський стиль уже в XVII ст. поступово витісняється бароковим, то на Підкарпатській Русі він зберігався до кінця XVIII ст. і навіть довше. Унікальним є також народний стиль, про що свідчить орнамент на сорочках, рушниках, скатертинах, вироби домашнього промислу на Гуцульщині. Тож Національний музей в Ужгороді, вважає В. Залозецький, повинен репрезентувати всю територію Підкарпатської Русі й реалізовувати ті ж завдання, які стоять перед Східнославацьким музеєм у Кошицях чи Національним музеєм у Львові. Перший зберігає артефакти з території всієї Східної Словаччини, а другий – репрезентує мистецтво всієї Галичини.

У цьому контексті В. Залозецький звертає також увагу на Landesmuseum у Відні, який є культурно-освітньою установою Нижньої Австрії, та музей у місті Інсбрук, що має важливе значення для Тироля. На думку науковця, такого типу музей повинен

охоплювати всі галузі мистецтва, а не зосереджуватися на окремих із них. Тому національний музей в Ужгороді повинен мати такі відділи: 1) загальномистецький, 2) археологічний, 3) відділ церковного мистецтва, 4) етнографічний, 5) природничий, 6) відділ рукописів, 7) Національну галерею, яка містила б твори місцевих митців, 8) Музейну бібліотеку.

Разом з тим, учений наголошує, що створення музею – це справа тривалого часу, а не двох років. Його організацією повинно займатися все суспільство, задля чого потрібно вести широку пропаганду серед різних верств населення щодо необхідності створення такого музею. Провідну роль у цьому процесі повинні відігравати вчителі та священники, позаяк вони безпосередньо контактують з народом та є причетними до предметів музейного значення. Усвідомлюючи важливість такої установи, вчителі та священники долучаються до створення музею шляхом збирання мистецьких витворів у селах і містечках, у яких проживають.

Відтак В. Залозецький акцентує на тому, що зародок національного музею вже існує при товаристві «Просвіта» в Ужгороді. Він пише, що просвітянам вдалося зібрати хоча й невелику, але вартісну колекцію. У її складі, зокрема, – старовинні рукописи, серед яких найбільшу цінність становить *Молитослов* кінця XIV – початку XV ст. та кілька *Євангелій* XVII – XVIII ст. Останні цікаві тим, що в окремих закладках збереглися зразки давнього місцевого орнаменту з візантійським впливом. З витворів художнього мистецтва заслуговують на увагу, передусім, ікони русько-візантійського письма XVII ст., різьблений бароковий іконостас кінця XVIII ст., деякі інші предмети церковного начиння, зразки вишивки й под.

Продовженням теми про основні досягнення та труднощі на ниві збереження культурної спадщини Підкарпатської Русі стала стаття В. Залозецького «Музей і бібліотека тов. «Просвіта» в Ужгороді» в українському тижневику «Літопис політики, письменства і мистецтва», що виходив у Берліні під редакцією С. Томашівського [35]. Вчений наголошує, що при товаристві «Просвіта» створено музей, який має на меті охороняти та популяризувати основні надбання матеріальної і духовної культури краю. Він повинен стати основою для «Національного Музею» Підкарпатської Русі. Відтак В. Залозецький вказує на перепони в організації музею, найбільшою з яких вважає нестачу відповідного приміщення, поки, нарешті, наприкінці 1923 року його експонати не розмістилися у двох кімнатах новопродбаного дому «Просвіти». Але навіть цієї площі не вистачає для того, аби розмістити всю колекцію.

Заслуговує на увагу інформація В. Залозецького про те, що до придбання товариством власної будівлі просвітянський музей мандрував з місця на місце, поки 1923-го року не опинився в церкві Чину св. Василя Великого (оо. Василіан) в Ужгороді. Ченці віддали храм до диспозиції музею, тож на перший погляд здавалося, що це не такий уже й поганий задум, адже колекція гармоніювала з місцем розташування. До того ж, як прозраджує стиль церкви оо. Василіан, її було споруджено у XVIII ст., що також мало неабияке значення. Однак храм знаходився в досить занедбаному стані, а тому не був ідеальним місцем для музею [36].

Слід відзначити, що йдеться про православну церкву, яку було зведено в Ужгороді у 1786 – 1787 роках старанням (і на кошти) грецької громади. Проте на початку XX ст. грецька церковна громада у зв'язку з відсутністю прихожан припинила свою діяльність, і храм та земельний наділ, на якому він знаходився, придбала Мукачівська греко-католицька єпархія. Щоправда, 1906 р. у цій частині старого Ужгорода сталася велика пожежа, яка знищила вежу вже колишнього православного храму. Він став занепадати й деякий час використовувався як складське приміщення. Відтак у 1911 – 1912 роках на прилеглій до церкви території було зведено монастир оо. Василіан. Проте саму церкву ченці стали відбудовувати лише в 1923 р. Якраз до початку відновлювальних робіт тут деякий час і зберігалася музейна колекція товариства «Просвіта», тому В. Залозецький наголошує, що ця споруда не була ідеальним місцем для музею. У 1924 р. церкву було освячено на честь св. Василя Великого і вона стала діючою. Нині ж будівля монастиря оо. Василіан і залишки цієї церкви

знаходяться у розпорядженні фізичного факультету Ужгородського національного університету [37].

З публікації В. Залозецького також довідуємося, що музей складається з 11 відділів: 1) відділу ікон, 2) відділу різьби; 3) церковних риз, 4) церковного посуду, 5) етнографічного, 6) праісторичного, 7) нумізматичного, 8) відділу модерних картин, 9) відділу старих картин, штихів, гравюр, мідеритів, дереворитів, 10) природописного, 11) фотографій. Найкраще репрезентовано, як відзначає В. Залозецький, два відділи – етнографічний та церковних предметів [38].

З другої частини статті довідуємося, що бібліотека «Просвіти» містить близько 8 тисяч томів. Її фонди суттєво поповнилися завдяки придбанню бібліотеки Г. Стрипського. На момент підготовки В. Залозецьким згаданої публікації просвітянська бібліотека складалася з таких відділів: 1) белетристичного, 2) історичного, 3) літератури, що стосується території Підкарпатської Русі на руській (ідеться, мабуть, про книги, написані місцевою говіркою чи українською мовами – *І.Л.*), великоруській (тобто, російській – *І.Л.*) та угорській мовах, 4) природописного, 5) відділу церковної літератури, 6) етнографічного, 7) відділу часописів і газет. Найбільшу цінність, на думку В. Залозецького, становить історичний відділ та відділ літератури про Підкарпатську Русь. Щоправда, підсумовує вчений, попри наявність окремого приміщення просвітянська бібліотека перебуває в стадії упорядкування, тож нею ще не можна повноцінно користуватися [39].

Окрему публікацію В. Залозецький присвятив висвітленню процесу організації архіву товариства «Просвіта». Він складався з чотирьох відділів: 1) рукописів, 2) стародруків, 3) грамот, 4) видань з території Підкарпатської Русі. Найбагатшим з-поміж них є рукописний відділ. Упродовж 1921 – 1923 років, наголошує вчений, товариству вдалося зібрати досить об'ємну колекцію рукописів. За своєю науковою цінністю вона поступається лише аналогічному зібранню, яким володіє монастир оо. Василіан у Мукачеві. Найдавніші рукописи датуються XVI ст. Відтак учений наводить назви рукописів як церковного, так і світського характеру, що були створені у XVII – XVIII ст. Щодо стародруків, то В. Залозецький, акцентує увагу на таких книгах, як «Літургікон» (1604 р.) Гедеона Балабана, «Ключ розуміння» Іоанія Галятовського, надрукований у типографії Михайла Сльозки у Львові, та «Анеологон» 1619 р., виданий головним друкарем Києво-Печерської лаври Памвою Бериндою. Він відзначає, що всі стародруки, які виявлено на Підкарпатській Русі, походять зі східної Галичини (переважно зі Львова), їх надруковано в типографії Почаївської або ж Києво-Печерської лаври [40].

Цикл матеріалів про стан музейної справи в краї завершує стаття В. Залозецького «Музеї та охорона пам'яток старини на Підкарпатській Україні», підготовлена для «Літературно-наукового вістника», що виходив у Львові завдяки зусиллям Наукового товариства ім. Шевченка (НТШ) [41]. Доцільно відзначити, що в своїй науковій студії В. Залозецький послуговується тогочасною офіційною назвою краю – Підкарпатська Русь. Однак редакція часопису всюди вживає назву «Підкарпатська Україна», про що інформує читачів у примітці.

На початку цієї публікації довідуємося також і про те, що відділ культури Шкільного реферату (управління) Підкарпатської Русі доручив В. Залозецькому об'їхати територію краю для збору матеріалів, фотографування та опису всіх давніх пам'яток, передусім церков, костелів та замків [42]. До речі, лідери товариства «Просвіта» в Ужгороді поклали на подорож В. Залозецького неабиякі надії. Про це, зокрема, довідуємося з листа І. Панькевича до відомого українського вченого, етнографа і фольклориста, громадсько-культурного діяча і незмінного секретаря НТШ Володимира Гнатюка від 14 квітня 1922 р.: *«Тепер на літо спроваджує шкільний реферат д-ра Залозецького на два місяці для зібрання всіх пам'яток архітектури і штуки (мистецтва – І.Л.), які на нашій території знаходяться. Принайменше в тім вигляді буде щось зібране»* [43].

Власне музеям В. Залозецький присвятив лише незначну частину цієї публікації.

Учений наголосив, що товариство «Просвіта» зробило тільки перші кроки на шляху до створення повноцінного музею. До того ж, В. Залозецький відзначив, що під час подорожі він закупив нові предмети, які поповнили просвітянський музей. Саме останній повинен стати центральним музеєм усього краю, подібно до Національного музею у Львові. Далі В. Залозецький стисло висвітлив ситуацію навколо археологічної колекції Т. Легоцького. Він справедливо зауважив, що якби не енергійні заходи товариства «Просвіта», то ці унікальні предмети з історії краю опинилися б за межами його території. Тільки нумізматичну частину археологічної збірки Т. Легоцького було вивезено до Братислави, але внаслідок активних дій «Просвіти» її було затримано в тамтешньому суді. Решту предметів перенесено до Мукачівського замку. Щоправда, там немає належних умов для їх зберігання [44]. Та В. Залозецький сподівається, *«що в найкоротшій часі се усунеться і буде найдене ліпше приміщення, – коли ж ні, то в недовзі ся найцінніша археологічна збірка наших західноукраїнських земель, яка науково майже не використана, готова марно знищитися»* [45].

Основну ж увагу у цій публікації В. Залозецький приділив розгляду питання про давні пам'ятки краю. Як відомо, проблемами їх охорони і збереження активно переймалося й товариство «Просвіта» в Ужгороді. За результатами поїздки вчений робить висновок про те, що, порівняно з музейними предметами, ситуація з інвентаризацією пам'яток старовини на Підкарпатській Русі перебуває у значно кращому становищі. На думку В. Залозецького, ці пам'ятки мають першорядне значення для історії українського мистецтва з огляду на кілька причин.

По-перше, Підкарпатська Русь - одна з найбільш *«законсервованих»* територій, що найсильніше відобразилося в мистецтві. В результаті, в тутешньому мистецтві можна виявити *«прастарі риси, які в інших місцях затратилися»*. По-друге, воно творить нерозривне ціле і є відмінним і цілковито ізольованим від мистецтва Угорщини («Мадярщини»). А це дуже важливо, позаяк свідчить про давню *«культурно-мистецьку традицію українських земель»* навіть в умовах тривалого чужоземного панування. По-третє, однією з найбільш помітних рис місцевого стилю є незрівнянна різноманітність та різnorodність. Якщо *«в полудневій Україні панує без виймку один і той самий стиль з дуже слабкими відмінами»*, то *«на Підкарпаттю немає повіта, де стиль церкви, стиль ікони не переходив би найосновніших змін»*. По-четверте, в археологічному плані територія Підкарпатської Русі є надзвичайно важливою, адже вона єднає полудневу Європу зі східною Галичиною. До того ж, тут наявні унікальні археологічні знахідки мідної та бронзової (гальштацької та латенської) доби. По-п'яте, для східної Галичини першорядне значення має мистецтво Підкарпатської Русі. З одного боку, воно доповнює прогалини, які наявні в мистецтві Галичини, а з іншого – свідчить про тісний культурний зв'язок між обома територіями. По-шосте, заслугоує на увагу іконопис Підкарпатської Русі, який, порівняно з Галичиною, краще зберігся і є важливим чинником при дослідженні цього виду мистецтва на теренах полуднево-західних земель [46].

Відтак В. Залозецький аналізує сакральну дерев'яну архітектуру Підкарпатської Русі. Він виділяє 5 типів дерев'яних церков, які відрізняються один від одного, і в цьому контексті виокремлює такі стилі: 1) гуцульський; 2) готичний; 3) бароковий; 4) трибанно-бойківський; 5) стиль Мукачівського округу; 6) стиль з околиць Севлюша (нині – місто Виноградів). На півночі краю, тобто на Верховині, поширений гуцульський, бароковий і трибанно-бойківський стиль. Тут переважають галицькі архітектурні елементи. Південь Підкарпатської Русі – це смуга угорсько-трансильванських впливів, які спричинилися до формування стилю в околицях Севлюша та готичного. Між цими двома групами знаходиться тип церков Мукачівського та Свалявського округів, який є надзвичайно цікавим сполученням двох головних мистецьких напрямів – північного (сфера т. зв. центрального зведення храму) й південного (сфера базилікальної будівлі). Порівнюючи цю характерну рису мистецтва Підкарпатської Русі з іншими територіями України (Східною Галичиною,

Волинню та частково навіть із Лівобережною Україною), В. Залозецький робить висновок про те, що цей мистецький дуалізм є символом перехрещення двох великих комплексів впливів: східно-візантійського і західно-барокового [47].

З-поміж усіх стилів, як слушно відзначає В. Залозецький, найбільш віддаленим у часі є готичний тип церков, поширений переважно в околиці міста Хуст. Дослідник наголошує, що церкви готичного стилю дуже давні, деякі походять ще з XVI ст. Внаслідок мистецько-культурного консерватизму гірських околиць Підкарпатської Русі готичний стиль зберігся до кінця XVIII ст. З історично-культурного боку це явище цікаве тим, що, по-перше, немає території, де готичний стиль панував би без чужих впливів аж до кінця XVIII ст., а по-друге, крім Підкарпатської Русі, він взагалі не притаманний для дерев'яної архітектури [48].

Стаття В. Залозецького має на меті ознайомити читачів «Літературно-наукового вісника» з матеріальною і духовною культурою Підкарпатської Русі, з'ясувати спільні й відмінні риси в мистецтві та сакральній дерев'яній архітектурі краю у порівнянні з Галичиною. Вчений тут, як правило, акцентує на необхідності збереження унікальних пам'яток старовини Підкарпатської Русі. Однак конкретні заходи задля цього він пропонує вживати в окремій науковій студії, опублікованій у «Науковому збірнику» товариства «Просвіта» [49]. Тут В. Залозецький звертає увагу на поступову руйнацію пам'яток дерев'яної архітектури краю, зокрема церков XVII – XIX ст. Така ситуація, на його думку, зумовлена небажанням угорських урядовців оберігати дерев'яні храми, а також низьким культурним і освітнім рівнем місцевого населення, яке не усвідомлює їхньої цінності й руйнує ці старовинні сакральні будівлі.

Крім того, в «Науковому збірнику» товариства «Просвіта» В. Залозецький оприлюднив ще дві розвідки, присвячені романським та готичним будівлям краю [50] й ротонді в с. Горяни, що біля Ужгорода [51]. Вони досить ґрунтовні і, разом з іншими публікаціями, які В. Залозецький надрукував у газеті «Русинь», можуть служити предметом для подальшого вивчення спадщини науковця.

Отже, В. Залозецький був активним учасником культурно-просвітницького поступу на Підкарпатській Русі. Наприкінці 1922 р. він став членом товариства «Просвіта» в Ужгороді й невдовзі увійшов до складу його Музейно-бібліотечної комісії. Учений брав дієву участь у створенні та поповненні фондів музею, архіву й бібліотеки «Просвіти». Ба більше, В. Залозецький не тільки долучився до цього процесу, але й пропагував здобутки ужгородської «Просвіти» в Галичині та в середовищі українського екзилу Німеччини. Він також знайомив українську громаду за Карпатами з особливостями розвитку церковної архітектури й мистецтва Підкарпатської Русі. У своїх публікаціях В. Залозецький акцентував на тісних історичних культурних зв'язках між Закарпаттям і Галичиною та рештою українських земель.

---

[1] Осташко Т. Залозецький-Сас Володимир Романович // Малий словник історії України / Ред. кол.: В. Смолій, В. Верстюк, С. Віднянський, В. Горбик, В. Даниленко, М. Коваль, М. Котляр, С. Кульчицький, В. Литвин, О. Майборода, П. Панченко, Ю. Пінчук, В. Сарбей, А. Слюсаренко, П. Тронько. – К.: Либідь, 1997. – С. 158; *Він же*. Залозецький-Сас Володимир Романович / Т. С. Осташко // Енциклопедія історії України : у 10 т. / редкол.: В. А. Смолій (голова) та ін. ; Інститут історії України НАН України. – К. : Наук. думка, 2005. – Т. 3 : Е – Й. – С. 243.

[2] Герасимова Г. Залозецький-Сас Володимир Романович / Г. Герасимова // Українські історики ХХ століття : Бібліографічний довід.. – К. : Ін-т історії України НАН України, 2004. – Вип. 2, Ч. 2. – С. 170-171.

[3] Ясіновський А. Залозецький-Сас Володимир Романович // Енциклопедія сучасної України : у 30 т. / ред. кол. І. М. Дзюба [та ін.] ; НАН України, НТШ, Координаційне бюро енциклопедії сучасної України НАН України. – К., 2010. – Т. 10: З – Зор., інтернет ресурс http://esu.com.ua/search_articles.php?id=14800.

- [4] Козак Р. Мистецтвознавча спадщина Володимира Сас-Залозецького / Роксоляна Козак // Народознавчі зошити. – 1999. – № 4. – С. 464 – 469.
- [5] Гринів О. Універсализм проти індивідуалізму: В. Залозецький про шляхи виходу з кризи / Оксана Гринів // Народознавчі зошити. – 1999. – № 4. – С. 470 – 478.
- [6] Костюк С. Публікації праць В. Залозецького на сторінках часопису «Стара Україна» / Степан Костюк // Народознавчі зошити. – 1999. – № 4. – С. 479 – 482.
- [7] Тарас Я. Українська сакральна архітектура в наукових дослідженнях проф. В. Р. Сас-Залозецького / Ярослав Тарас // Народознавчі зошити. – 1999. – № 4. – С. 483 – 494.
- [8] Козак Н. З Візантії на Захід: концепція історії українського мистецтва В. Сас-Залозецького / Назар Козак // Народознавчі зошити. – 1999. – № 4. – С. 495 – 498.
- [9] Павличко-Александрович Я. Матеріали до бібліографії Володимира Залозецького / Ярослава Павличко-Александрович // Народознавчі зошити. – 1999. – № 4. – С. 520 – 527.
- [10] Александрович-Павличко Я. Володимир Залозецький / Ярослава Александрович-Павличко // Український альманах. – Варшава, 1996. – С. 238 – 239; *Вона ж. Володимир Залозецький. До 10-ліття від дня народження* // Календар ювілейних дат. – Львів, 1996. – С. 38 – 40.
- [11] Козак Р. Мистецтвознавча спадщина Володимира Сас-Залозецького. – С. 464 – 465.
- [12] Там же. – С. 464.
- [13] Державний архів Закарпатської області (далі ДАЗО – *І.Л.*). – Ф.72. – Оп. 2. – Од. зб. 5. – Арк.5.
- [14] Там же. – Од. зб. 1. – Арк.4.
- [15] Там же. – Од. зб. 5. – Арк.7.
- [16] Там же. – Ф.28. – Оп.3. – Од. зб. 29. – Арк. 4 – 5.
- [17] Разгулов В. Музей Легоцького / Валерий Разгулов. – Ужгород, 1997. – С. 10 – 11; Стряпко І. Товариство «Просвіта» в громадсько-політичному та культурному житті Закарпаття (1920 – 1939) / Іван Стряпко. – Ужгород: Інформаційно-видавничий центр ЗІППО, 2012. – С.219.
- [18] ДАЗО. – Ф.28. – Оп.3. – Од. зб. 94. – Арк. 10.
- [19] XXVIII засідане Головного відділу товариства «Просвіта» дня 2. октября [1922] // Науковий збірник товариства «Просвіта» в Ужгороді. Річник V – VII (XIX – XXI) / [Під ред. П. Федаки]. – Ужгород : «Два кольори», 2003. – С. 198.
- [20] Удварі І. Етнографічна діяльність Гіадора Стрипського / Іштван Удварі // Народна творчість та етнографія. – 2006. – Спецвипуск 4. Магуаг нєргаж-Угорська етнографія. – С. 99 – 103.
- [21] Там же. – С. 100.
- [22] IV. засідання дня 13. юлія 1921. год. 5. по пол. в салъ «Руського Клубу». // Науковий збірник товариства «Просвіта» в Ужгороді. Річник V – VII (XIX – XXI) / [Під ред. П. Федаки]. – С. 142 – 143; П.: [Панькевич]. Наш національний музей. / П.: // Подкарпатська Русь. Часопис посвячений познаню родного края. – Ужгород, апрѣль 1928. – Рочник V. – Число 4. – С. 79; Стряпко І. Товариство «Просвіта» в громадсько-політичному та культурному житті Закарпаття (1920 – 1939). – С.220, 231.
- [23] ДАЗО. – Ф.28. – Оп. 3. – Спр.79. – Арк.1.
- [24] Там же. – Арк. 2.
- [25] Там же. – Арк. 3 на звороті.
- [26] Там же.
- [27] Там же. – Арк. 3.
- [28] II. засідане Головного відділу товариства «Просвіта» дня 9.XI.1922. // Науковий збірник товариства «Просвіта» в Ужгороді. Річник V – VII (XIX – XXI) / [Під ред. П. Федаки]. – С. 206.
- [29] XLII засідане Головного відділу «Просвіты» дня 11.X.1923. // Науковий збірник товариства «Просвіта» в Ужгороді. Річник V – VII (XIX – XXI) / [Під ред. П. Федаки]. – С. 302; XXIII засідане Головного відділу товариства «Просвіта» 18.X.1923. //

- Науковий збірник товариства «Просвіта» в Ужгороді. Річник V – VII (XIX – XXI) / [Під ред. П. Федаки]. – С. 304.
- [30] XXII засідане Головного видѣлу товариства «Просвѣта» 3.V.1923. // Науковий збірник товариства «Просвіта» в Ужгороді. Річник V – VII (XIX – XXI) / [Під ред. П. Федаки]. – С.258; XXVI засідане Головного видѣлу товариства «Просвѣта» 2.VI.1923. // Науковий збірник товариства «Просвіта» в Ужгороді. Річник V – VII (XIX – XXI) / [Під ред. П. Федаки]. – С.267.
- [31] XXVIII засідане Головного видѣлу товариства «Просвѣта» 18.X.1923. // Науковий збірник товариства «Просвіта» в Ужгороді. Річник V – VII (XIX – XXI) / [Під ред. П. Федаки]. – С.304.
- [32] ДАЗО. – Ф.28. – Оп. 3. – Спр.79. – Арк.7.
- [33] XLV засідане Головного видѣлу товариства «Просвѣта» дня 3.XI.1923. // Науковий збірник товариства «Просвіта» в Ужгороді. Річник V – VII (XIX – XXI) / [Під ред. П. Федаки]. – С.308.
- [34] Залозецкій В. Національний Музей в Ужгородѣ. / Д-р Волод. Залозецкій // Русинь. Чтоденна газета. – Роч.I. – Чис. 24. – Въ Ужгородѣ, 14.(1./III.) марта 1923. – С. 1 – 2.
- [35] Залозецкій В. Музей і бібліотека тов. «Просвіта» в Ужгороді / Др. Володимир Залозецкій // Літопис політики, письменства і мистецтва. – Субота, 2-го лютого 1924. – Книжка 1. – Зшиток 5. – С. 72 – 73.
- [36] Там же. – С. 72.
- [37] Кобаль Й. Ужгород відомий та невідомий / Йосип Кобаль. – Вид. 2-ге, виправлене. – Львів: Світ, 2008. – С. 84 – 87; Літераті Т. Ужгород. Невигадані історії. Історико-краєзнавчі нариси / Тетяна Літераті. – Ужгород : Карпати, 2017. – С. 101 – 106.
- [38] Залозецкій В. Музей і бібліотека тов. «Просвіта» в Ужгороді. – С. 72.
- [39] Там же. – С. 73.
- [40] Залозецкій В. Архив тов. «Просвіта» в Ужгороді / Др. Володимир Залозецкій // Літопис політики, письменства і мистецтва. – Субота, 9-го лютого 1924. – Книжка 1. – Зшиток 6. – С. 87.
- [41] Залозецкій В. Музеї та охорона памяток старини на Підкарпатській Україні / Др. Володимир Залозецкій // Літературно-науковий вістник. – Львів: Друкарня Наук. Тов. ім. Шевченка, 1923. – Книжка IV. – Річник XXII. – Т. LXXIX. – С. 331 – 337.
- [42] Там же. – С. 331.
- [43] Листи Івана Панькевича до Володимира Гнатьюка (1910 – 1926) / Підг. до друку М. Мушинка // Науковий збірник Музею української культури у Свиднику. – Том 4. – Книга перша/ Упорядник Микола Мушинка. – Братислава : Словацьке педагогічне видавництво, відділ української літератури у Пряшеві, 1969. – С. 72.
- [44] Залозецкій В. Музеї та охорона памяток старини на Підкарпатській Україні. – С. 331.
- [45] Там же. – С. 332.
- [46] Там же. – С. 333 – 334.
- [47] Там же. – С. 334 – 335.
- [48] Там же. – С. 336.
- [49] Залозецкій В. Задачѣ консерваторскоѣ працѣ для охорони памяток мистецтва на Подкарпатской Руси. / Др. Володимир Залозецкій // Науковий зборник товариства «Просвѣта» въ Ужгородѣ за рік 1922. / [Під ред. А. Волошина, др. В. Гаджеги, др. И. Панькевича, и др. В. Бирчака]. – Ужгород : Книгопечатня акційного товариства «УНІО», 1922. – Річник I. – С. 112 – 123.
- [50] Залозецкій В. Романскѣ і готицкѣ будовлѣ на території Подкарпатской Руси. / Др. Володимир Залозецкій // Науковий зборник товариства «Просвѣта» въ Ужгородѣ за рік 1923. / [Під ред. А. Волошина, др. В. Гаджеги, др. И. Панькевича, и др. В. Бирчака]. – Ужгород : Книгопечатня Юлія Фелдешія в Ужгородѣ, 1923. – Річник II. – С. 65 – 83.
- [51] Залозецкій В. Горяньска замкова каплиця. / Др. Володимир Залозецкій // Науковий зборник товариства «Просвѣта» въ Ужгородѣ за рік 1924. / [Під ред. А. Волошина, др. В. Гаджеги, др. И. Панькевича и др. В. Бирчака]. – Ужгород : Книгопечатня Юлія Фелдешія в Ужгородѣ, 1924. – Річник III. – С. 136 – 154.